

Pergerjeva dvorana sedaj gladko popodana. Na svidenjel!

Sv. Frančišek v Savinjski dolini. V nedeljo dne 4. septembra je priredilo naše prosvetno društvo pevski koncert v okusno prirejenem Šetejevem kozolcu v Radmirju. Požrtvovalna brata Joško in Ivan Časl sta izvežbala številni pevski zbor 50 pevcev in pevk, ki je odpel nad 20 pesmi v mešanem, moškem ter ženskem zboru, v splošno zadovoljnost vseh navzočih. Prireditve se je udeležilo nad 400 ljudi. Poleg domače so bile častno zastopane skoro vse župnije v naši dekaniji. Koncert je počastil s svojim obiskom pevovodja pevske zveze v Ljubljani, g. profesor Marko Bajuk s svojo soprogo. On je tudi v lepem govoru omenil, da je pesem najdragocenejši zaklad vsakega naroda ter najlepša in najuspešnejša pot naše ljudske prosvete. Odmora je poživil naš tamburaški zbor, ki pa vsled velikega prostora ni prišel tako do veljave, kakor zadnjič na materinski proslavi. Lahko rečemo, da je bila to ena najlepših prireditev, kar jih je imelo naše društvo tekom 21 let svojega obstoja. — Hvala vsem, ki ste pripomogli, da je vse tako lepo uspelo!

Vojnik. Dne 25. t. m. se vrši v Vojniku za celo novocerkovsko dekanijo proslava 70letnice Slomškove smrti. Ob 10. uri dopoldne bo slavnostna pridiga in slovesna sv. maša v cerkvi. Po sv. maši izven cerkve ali pa v posojilniški dvorani slavnostni zbor z govori, deklamacijami in petjem.

Sv. Križ pri Rogaški Slatini. Slomškova proslava se vrši pri nas v nedeljo dne 18. t. m. po sledečem sporedu: Ob 9.30 sprejem bratov Hrvatov v Tržišču. Pridiga o Slomšku: kano-nik dr. Al. Merhar. Po sv. maši zborovanje na prostem: Slavnostni govornik prelat dr. Fr. Kovačič iz Maribora. Med govori in pozdravi poje moški zbor iz steklarne. Ob 14.30 slovesne večernice, nato Slomškova akademija. Razdelitev dobitkov društvenega srečolova. Društva iz sosednjih župnij se vladno vabijo, da pridejo k proslavi v čim večjem številu z zastavami.

»Domoljubni pevci«, zbirka ljudstvu priljubljenih pesmi, broširano 3 Din. vezano 5 Din. Naročila sprejema: Tiskarna sv. Cirila v Mariboru.

Kako je nastal šah?

Domovina te priljubljene igre je Indija, kjer so začeli igrati šah že v V. stoletju po Kristusu. Neki francoski časopis pripoveduje po sporočilu arabskega pisatelja Al Sefadija, kako je ta priljubljena igra nastala.

Neki indijski samodržec je vladal svoje narode tako slabo, da so že čez malo le začeli mrmrati in vzdihovati vsi njegovi podložniki in da je po vsem kraljestvu nastalo nevzdržno stanje. Bramani in raje, svečeniki, učenjaki, plemiči in politiki, ki so vsemogočnega svojega vladarja na lahko skušali opozoriti na razmere, so si nakopali njegovo nemilost in bili pregnani. Član bramanske kaste, Sesas, sin Daharjev, pa si je izmislil imenitno sredstvo, kako bo vse to dal kralju pod nos, ne da bi ga s tem razžalil. Povabil je vladarja na novo igro, ki jo je sam iznašel — na šah. Vladar je bil te igre silno vesel, modri Sesas pa mu je med igro počasi dopovedoval, da je ta igra nekak znak življenja kraljev: kakor v resničnem življenju ne more kralj, četudi je najvažnejši od vseh, napraviti niti koraka brez pomoči in varstva svojih podložnih, to je kmetov in delavcev — tako tudi pri šahu kralj sam zase ne pomeni nič, ampak le, če ga podpirajo kmetje, tekači itd. — Ta nauk je indijski vladar pred 1500 leti končno razumel in obljubil, da bo spremenil način svojega vladanja in da bo poslej bolj mislil na podložnike, ki jih tako potrebuje, kakor pa nase.

Devica Marija v Brezju. V mariborskem »Večerniku Jutra« piše nekdo o vtisih iz »vsi in žegnanja«, ki je bilo tam, kakor vsako leto na Veliko Gospojnico, pa ni prav za prav z ničem zadovoljen. Najprej se obregne ob ime

»Devica Marija v Brezju«, ki mu ni prav, ker so baje zgodovinarji dognali, da izvira ime od »Brezja«, ker je bilo tam nekdanje jezero. Da je bilo Dravsko polje nekdanje jezero, to je dejstvo, ali samo v prazgodovinski dobi, tedaj pa, cenjeni gospod dopisnik »Večernika«, tam ni bila mogoča nobena cerkva, torej se tudi ni mogel imenovati ne kraj ne cerkev po njej. Benem bregu ali »Brezju«. Da je ime »Devica Marija v Brezju«, tega niso povzročili tisti bolj »papeško« navdahnjeni (kakor piše dopisnik), ampak zgodovina, ker je prvotna kapelica stala v Brezju. Nemci so vsled tega pravilno predstavili ime cerkve in kraja v »Maria Frau Stauden«, to je »in den Stauden«. Ako bi bilo pravilno kako »Brezje«, bi bili Nemci gotovo predstavili »Maria am Gestade«. Gre za pristne breze, ki so tam preje gotovo v večjem številu rastle kakor sedaj. — Ne vem, kje je dopisnik dognal, da je bila cerkev pozidana v letih 1610 do 1618. Orožen I. trdi, da je bila tam najprej sezidana mala kapelica v čast Marije Device leta 1587, cerkev pa v letu 1595. In ker je stala v Brezju, so jo imenovali »Devica Marija v Brezju«, Nemci pa »Maria Frau Stauden«, kakor n. pr. na Koroškem »St. Peter im Holz«. Ljudstvo samo ni govorilo: grem v »Brezje«, ampak samo: grem k »Devici Mariji«, meneč »D. M. v Brezju«. Šele, odkar je šola začela nepravilno učiti, da so to »Brezje«, je začela tudi mladina tako govoriti. Oblast pa je končno odločila, da se imenuje kraj kakor cerkev pravilno »Devica Marija v Brezju«, s čem se bodo morali tisti spriznati, kateri mogoče ne slišijo radi ime Device Marije. — Da so se breze, katere je »nekdo« zasadil okoli cerkve, uničile, je škoda. Ali škoda je še bolj tiste mogočne, zgodovinske lipe, ki je stala na trati pred cerkvijo, in ki jo je tudi »nekdo« pustil podreti pod pretvezo, da je suha. Ali izkazalo se je, da je bilo drevo še tako zdravo in čvrsto, da so deblo komaj mogli razžagati. — Dopisnika motijo tudi venci iz papirja, ki vise v cerkvi, ali to je stvar naziranja, o čem se ne da govoriti. Odkod pa bi naj dekleta iz Zrkove in Dolgoš vzele zadostno množino svežega cvetja pri tej strašni suši? — Kakor dopisnik trdi, je g. šolski upravitelj takorekoč mnenja, da za kmete iz Zrkove in Dolgoš pravzaprav ni krize — takemu naziranju se je čuditi, ako

»Nikar ne streljajte«, ga je miril bandit, »moram se z vami pogovoriti.«

»Gotovo se hočete opravičiti, kaj ne? Torej dobro, ako se ne ga, vas ne bom ustrelil, ampak le poklical policijo.«

G. Andrej je stegnil roko, da bi dvignil telefonsko slušalko.

»Samo trenutek!« ga je prekinil vlomilec s tako zapovedujočim glasom, da fabrikant ni segel po telefonu.

Bandit je porabil kratek odmor, da se je dotaknil g. Andreja z vprašanjem:

»Mar mi je čast, da lahko govorim z gospodom Andrejem?«

»Seveda. Pa to ne spada k zločinski zadevi. Ali me poznate?«

»Kakor se pač vzame«, je odgovoril tolovaj brezbrizno. »V Parizu vas pač vsakdo pozna... Kako pač ne pri reklamah, katero ste objavljali po časopisju... Sploh pa«, je nadaljeval in pokazal s prstom na blagajno, »mi morate tudi vi priznati, da nisem opravil slabo vlomilskega posla!«

G. Andreja se je vedno bolj pollaščalo prese-nečenje, ni vedel, kaj bi naj odgovoril. Ozrl se je zopet proti telefonu. Vlomilcu je že bilo jasno, da je dobil igro. Z neverjetno drznostjo je sedel fabrikantu nasproti in pričel:

»Vaša velika reklama je bila goljufija. Od vas izdelane blagajne se dajo z lahkoto odpreti kakor vse druge! Da govorim čisto istino, vidite vendar na lastne oči! Mož, kakor jaz, ki vrši komaj dve leti poklic, je vlomil tekom ene ure z lahkoto v tolikanj hvaljeno blagajno. V resnici ste baš vi oni stric, ki krade denar iz žepov občinstva in ne — jaz!«

»Veste kaj — tak očitek je pa že prehud!« je komaj iztisčal iz sebe g. Andrej.

Mož pa je nadaljeval brezobzirno:

»Le pustite me vtakniti pod ključ! Jaz vam bom napravil pri sodnikih reklamo in še celo zastonj! Naročil si bom kot zagovornika najboljšega pariškega advokata, kar bo prisililo časopisje, da se bo pečalo v vseh podrobnostih z mojim slušanjem. Celi svet bo zvedel, da so proti vladu naj-

bec lesa, vsako nevarnost, ob kateri bi se utegnil človek pozneje raniti v prst. Tudi to se zgodi mašinsko, v velikem, vrtečem se bobnu, v katerem se klinčki obrusijo drug ob drugem in se fino izpolirajo.

Čim pridejo iz bobna, jih stresejo v drug stroj, ki jih uravnava enakomerne plasti, enega poleg drugega, in sicer v posebnih zabojih. Z zabojem pridejo v nadaljnji stroj, kjer jih nevidna mehanična roka potisne v nešteto majhnih luknjic, vsakega v posebno luknjico, in od tu v notranjost stroja, kjer se avtomatično parafinirajo, da pozneje bolj gorijo, in dobe svoje kapice.

se pogleda na polja teh vasi, kako vsled suše izgledajo! Kako se kmetu godi, g. šolski upravitelj lahko takoj ugotovi, ako pomisli, da edini mesar pri Devici Mariji v Brezju prodaja prav dobro govedino po 4 Din 1 kg. Koliko je potem kmet prejel za 1 kg žive teže?

— Kar se pa baje »hreščetih« gorgelj tiče, o katerih dopisnik piše, naj se obrne na g. mojstra Brandla v Mariboru, ki jih je pred nedavnim popravil, morebiti mu zna on povedati, zakaj hreščijo! — Radi šolskega posloplja, katero se dopisniku tudi ne dopade, pa naj napravi odgovorno prejšnjo šolsko nadoblast, ki je svoječasno načrt za zidavo nove šole pregledala in odobrila. Za tedanje razmere je bila nova šola primerna in zadostna, moremo pa g. dopisniku razodeti še to tajnost, da so se celo v stari šoli (Bog nas pokrižaj!) fantje in dekleta prav dobro naučili čitati, računati itd. in da pri tem niso zgubili vida, tudi ne postali kratkovidni!

Sv. Benedikt v Slov. goricah. Tukaj smo pokopali 75letnega Jakoba Kukovca, ki je bil vzgleden krščanski mož in dober gospodar. Lansko leto je obhajal v družbi otrok in sorodnikov zlato poroko. Ganljivo je bilo, ko so ga nesli na pokopališče 4 sinovi in ko so sinovi in hčere z materjo vred med sv. mašo pristopili k mizi Gospodovi. Blagi mož, počivaj v miru, preostalim naše sožalje!

Konjice. Veliko zanimanje, zlasti v krogih duhovščine, je vladalo te dni za zanimivo sodno razpravo, ki se je vršila pri tukajšnjem okrajnem sodišču proti g. arhidiakonu Francu Tovorniku. Matilda Kmetec je svoj čas po svojem zastopniku dr. Ervinu Mejaku vložila tožbo proti g. arhidiakonu zaradi razžaljenja časti, ker jo je kot dušni pastir pokaral. Pri razpravi, ki se je vršila pred celjskim sodiščem, je bil g. arhidiakon Tovornik obsojen zaradi prestopka zoper čast pogojno za 1 leto na denarno kazen 600 Din in na plačilo stroškov. Toda njegov zastopnik dr. Franjo Macarol je proti razsodbi napravil priziv na apelacijsko sodišče v Ljubljani, kateremu je bilo tudi ugodeno. Apelacijsko sodišče se je namreč postavilo na stališče, da ima dušni pastir pravico in dolžnost, skrbeti za javno moralo in tudi pokarati, pri čemer sme rabiti tudi ostreje izraze, če ima za to dovolj podlage. Zato se je vršila sedaj nova razprava pred

tukajšnjim okrajnim sodiščem. Matilda Kmetec je zopet zastopal dr. Mejak, g. arhidiakona Tovornika pa dr. Macarol. Sodišče je izreklo oprostilno razsodbo, ker so bili podani dovolj jasni dokazi, da je g. arhidiakon kot dušni pastir storil samo svojo dolžnost. Ta razsodba bo zanimala zlasti dušne pastirje. Radovedni smo, ali bodo tudi sedaj o tej oprostilni razsodbi poročali »Jutro« in »Večernik« tako obširno, kakor svojčas o obsodbi.

Sv. Frančišek v Savinjski dolini. Zopet se je nabralo nekaj novic, katere naj zaupamo »Gospodarjevim« vrsticam. Na Veliko Gospojnico smo imeli v Radmirju prisrčno slavnost, namreč blagoslovitev prenovljene vaške kapele, katero je na lastne stroške dala prenoviti za vse dobro vneta tukajšnja trgovka gđ. Zagožen, ki je tudi kupila za kapelico novi kip Lurške M. B. Kapelico je okusno preslikal g. Vipotnik iz Žalca. Blagoslovitev pa je izvršil g. župnik Vogrinec, ki je v jedrnatem nagovoru opisal pomen številnih kapelic po naših lepih slovenskih vaseh. Slovesnost je povzdignil še pevski zbor, moški in mešani, ki je pod vodstvom g. organista Natlačena in akademika g. Časla zapel več Marijinih ter narodnih pesmic. — Naše župnišče je dobilo lepo novo streho. Dosedanjo leseno je nadomestila opeka iz celjske opekarne. Izvršila so se tudi še nekatera popravila pri cerkvi in župnijskih gospodarskih poslopljih. — Razrešen je svojih dolžnosti g. Marko Blekač, posestnik v Okonini ter bivši oblastni poslanec, ki je skozi 11 let vestno vodil županske in tajniške posle obširne rečičke občine, v blagor vseh občanov. Takim možem čast in priznanje!

Šmartno v Rožni dolini. V nedeljo dne 4. t. m. je doživela prijazna župnija Šmartno v Rožni dolini dan, kakor ima malo zapisanih v svoji župnijski kroniki. Vsa župnija je tekmovala, da na dostojen način proslavi svojega duhovnega očeta, preč. g. duhovnega svetnika Franca Ozvatiča, šmartinskega župnika, kar je mož za svoje delo tudi zaslužil. Tri jubileje je praznovala ta dan šmartinska fara: 30letnico mašništva, 20letnico, kar g. svetnik skrbi po očetovsko za njemu izročene duše in 20letnico ustanovitve dekliške Marijine družbe. Bilo bi dolgo delo popisovati vse zasluge g. svetnika za župnijo Šmartno v Rožni dol.

Kot dušnemu pastirju mu je bila vedno najbolj pri srcu cerkev. Komaj je pred 20 leti prišel v Šmartno, je že ustanovil dekliško Marijino družbo, dve leti za tem fantovsko, polagal veliko skrbi dobremu cerkvenemu petju, prenovil takoreč celo cerkev, od znotraj in od zunaj, nabavil nove zvonove, bil vedno na mestu kot spovednik in oznanjevalec božje besede na prižnici. Spravil je prej razrvano faro v najlepši red, tako da moremo danes o njegovi župniji trditi, da je to en hlev in en pastir. Pa tudi njegovo delo izven cerkve: pomagal je s svojim modrim nasvetom pri Sadjarski in kmetijski zadrugi, bil vedno mož na mestu, kadar je bilo treba svetovati pri občini, storil veliko dobrega za reveže in posebno rad podpiral dijake, z eno besedo povedano: pokazal se je vedno celega moža. Pri vsem tem pa je ostal skromen in ponižen ter ni hotel dati na razpolago niti svoje slike. Da se vsaj malo oddolži svojemu duhovnemu pastirju za delo, ki ga je g. duhovni svetnik opravil tekom 20 let, je skočila na noge vsa fara in pokazala, kako zna ceniti delo in zasluge tistim, ki z ljudstvom živijo, zanj delajo, se z njim veselijo in trpijo.

Sv. Vid pri Grobelnem. Prav lepo in pomenljivo slovesnost smo obhajali popoldne praznika »male maše« ali male Gospojnice: blagoslovitev novega Gasilskega doma. V nabito polni cerkvi smo po slovesnih večernicah zapeli dolžno zahvalo za srečno izvešeno delo, ki pomeni prav primerno olepšavo prijazne vasi okrog Sv. Vida in bo časten spomenik vztrajne požrtvovalnosti in velikega navdušenja domačinov za gasilsko idejo. Ob asistenci šmarskega dekana Loma in g. kaplana Rančigaja nam je g. prof. mons. Vreže iz Maribora po bodrilnem nagovoru blagoslovil naš lični novi dom in vsa orodja, ki se bodo v njem shranjevala bližnjemu v pomoč. Gospod župni načelnik Gologranc, ki je pred slovesnostjo vodil javno vajo na bližnji višini Bodreža, je pohvalil izvežbanost in pripravljenost domačih in sosednjih gasilcev iz Šmarja, Mestinj, Rogaške Slatine, Št. Jurja, Slivnice in Ponikve ter jim želel veliko napredovanja v njihovem bogu- in človekoljubnem stremljenju bližnjemu na pomoč. Član domačega gasilstva pa se je zahvaljeval vsem dobrotnikom novega doma in še posebno hva-

V tovarni stoji potem še nešteto strojev, ki izrezujejo škatlice, jih olupijo s papirjem in etiketami. Škatlice z notranjim delom in z gotovimi vžigalicami pridejo nazadnje še v poslednji stroj, ki pograbi točno 60 do 65 vžigalic, odpre škatljičo, jo napolni, zapre in odda rokam, ki jo že čakajo. Stroj napolni na ta način vsako uro 6000 škatlic, ki jih nato zavijejo in oddajo v promet.

Pošteni davkoplačevalci.

Lani je prvič dovolila angleška davčna uprava plačevanje davkov v obrokih. Plačevalci, ki niso mogli

bolj zavarovane Andrejeve blagajne navadna goljufija in jim je kos vsak vlomilec začetnik! Vas pa, g. Andrej, ne čaka samo gospodarski polom, še celo osramočenje pred vso javnostjo. Izdelovatelj mojstrskih blagajn, v katere je vlom malenkost! Kar čestitam vam! — Le telefonirajte!« je še pripomnil bandit.

»Hm, ne bom vas ovadil«, je mrmral g. Andrej, kakor bi se opravičeval iz groba. »Že vidim, da ste zapeljan dečko, bom opustil ovadbo. Odpustim vam in glejte, da se poberete iz sobe!«

Nahruljenemu se nikakor ni mudilo, da bi se bil oklenil ponudbe. »Zakaj neki?« je rekel, »da bom spet gladoval? Odkrito vam priznam, da se ne bojim ječe, bom v njej vsaj sit.«

»Pa vendar, človek božji . . . kje pa je vaša čast?«

»Časti se še ni nikdo najedel . . . Le ukrenite, da bom zaprt, celo prosim vas za to uslugo! Ah, ne . . . Še bolje bo, če stopim sam na policijo in se javim.«

»Če bi vam pa dal nekaj denarja?« je govoril

v presledkih g. Andrej, ki je bil že v strahu, da bo tolovaj res izpolnil grožnjo.

»Le nekaj dinarjev bi mi vrgli in bom že danes zjutraj zopet brez drobtinice kruha. Ne, ne, prijatelj, mi je že ljubša ječa.«

»Naj bo 1000 Din.«

»Vam ne bo težko, ako pomnožite tisoč s trideset.«

»Tudi ta znesek vam izplačam«, je vzdihnil g. Andrej. Stopil je k blagajni, vzel iz nje denar in je odštél spokornemu grešniku 30.000 Din.

»O najunem srečanju pa ne boste ničesar omenili«, je še prosil g. Andrej.

»Na dušo zakleto ne«, mu je zagotavljal vlomilec, se je še spoštljivo odkril in zginit v noč.

Fabrikant Andrej je še vedno stal nepremično v blagajniški sobi, ves zbit vsled izrednega doživljanja. Slednjič si je toliko opomogel, da je zaprl vlomljeno blagajno, na kateri ni bilo zapaziti niti najmanjše sledi, da bi bila odprta nasilnim potom. Težkih korakov se je podal v svojo spalnico. Celo noč ni zatisnil očesa.

Drugo jutro ga je bolela glava, ko je šel v pi-

ležno omenjal požrtvovalno ljubezen in radodarnost mnogoštevilnih betrov blagoslovljene stavbe. Težko smo pogrešali tako pri cerkveni slovesnosti kakor pri naslednji domači veselici našega g. župnika, ki nam je zadnje dni hudo zbolel. Pa molili smo skupno za njegovo okrevanje in vdanost v težki bolezni.

Šmarje pri Jelšah. In zopet se je skazal sv. Rok ljubljence domače in sosednjih dekanij. V nedeljo sladkega imena Marijinega se je zopet zbrala velika množica romarjev (in še posebe moških) v naši sloviti in priljubljeni cerkvi, kjer so se darovale tri sv. maše in so nam tolmačili zaupanje na priprošnje Matere božje in sv. Roka. Gamljiva je bila končna zahvalnica za srečno pogašenje ognja, ki je nam dne 8. septembra 1930 ogrožal našo krasotico, in pa zahvala za dokončanih 40 let blagoslovljenega dušno-pastirskega delovanja našega g. dekana Fr. Ks. Loma. Bog daj vrlomu našemu dušnemu pastirju tudi še zlato in biserno sv. mašo med nami obhajati! — Tukajšnja strelska družba je imela zadnjo nedeljo svojo veselico na Bobovem. — Prav dobro se je za naše razmere v letošnjem vročem poletju obneslo lani otvorjeno novo kopališče. Strahovito slabo pa bi bilo, če bi se tudi pri nas razpasla obžalovanja vredna razvada rahljenja noža pri fantovskih spopadih, kakor je bilo to baje te dni na Pečici in še celo nedaleč od naših dosedaj toliko spoštovanih Stranj. Nož in pa fantovski ponos pač ne sodita skupaj. Treba bo fantovskih organizacij za oliko in proti alkoholu in proti nožu!

Laško. Šmihelska nedelja se obhaja vsako leto zadnjo nedeljo septembra, letos torej 25. septembra. Pričakujemo ljube romarje tudi iz drugih župnij. Bodi nam sv. Mihael varuh in pomočnik!

Sv. Krištof pri Laškem. Zvonarna »Zvonoglas« v Mariboru je za našo cerkvico nabavila dva zvona. Iste je tudi potegnil njen monter v zvonik. Zvonovi imajo nad vse lepo zvoneč in brneč glas. Tovarna tudi ni računala in na zvone vtila brezplačno po eno sliko. Zato ji iz tega mesta podpisana cerkvena ključarja izrekava javno zahvalo za veliko naklonjenost in vse priznanje. Vsem, kateri želijo naročiti zvonove, lahko livarno toplo priporočava. — Sv. Krištof pri Laškem, dne 3. sept. 1932. —

Cerkvena ključarja: Anton Petek, Karl Kladnik.

Medija-Izlake. Letošnja suša je napravila zlasti v hribovitih krajih mnogo škode. Naši kmetje bodo imeli vpricho suše občutno pomanjkanje krme. Zadnje dni pa se nas je vendar usmililo nebo, angelska nedelja pa nam je prinesla spremembo, ta dan je dež do dobra namočil izsušeno zemljo. — Turisti so si dogradili svoj dom na prijazni, 1206 m visoki Čemšeniški planini. Od tu je tudi lep razgled na vse strani naše lepe domovine.

Zagorje ob Savi. Vršil se je običajni romarski shod na Kumu. Lepo vreme je privabilo na to najvišjo goro v Dolenjskem gričevju (1219 m) nad 4000 romarjev. Kum je izmed vseh manjših gora znan radi lepega razgleda po vsej Dolenjski, po Zasavju, po obronkih štajerskih hribov tja do Pece na Koroškem in Donačke gore pri Rogaški Slatini. Na Kumu sta dve cerkvi in sicer sv. Neže in sv. Jošta. Res prav lušno je bilo ta dan!

Moers-Meerbeck (Nemčija). Začetkom meseca avgusta t. l. sta praznovala naša dva člana društva sv. Barbare jubilej srebrne poroke. Prvi je bil dober član in zaveden katoliški mož Jožef s soprogo Ano Mlinarič, doma iz Zabukovja pri Sevnici. Drugi je praznoval Alojz in soproga Cecilija Leskova, doma iz Velenja pri Celju. Obema je društvo izročilo srčne čestitke z željo, da bi doživeli še zlato poroko. — Nenavadno je nas presenečila vest in spravila vso tukajšnjo slovensko kolonijo v hudo razburjenje, da je naš priljubljeni g. Berislav Deželič, dosedanj izseljeniški izaslanik v Düsseldorfu, iz državne službe odpuščen. Bil je po celi koloniji zelo priljubljen, ker je tudi skrbel po očetovsko za nas. Vsak, kdor se je obrnil na g. Deželiča s kako prošnjo, je bil uverjen, da mu bo izposlovana in to tudi v najtežjem slučaju. Želimo mu, da bi mu pravični in ljubeznivi Bog podaril novo in lažje mesto, kakor ga je imel. Vse za pravico, vero, dom in domovino. Obenem se pa spominjamo in priporočimo vse naše odpadnike in zabredle sv. Evharistiji na 71. evharističnem kongresu v Essenu. — Mirno v Gospodu je zaspal naš član Jožef Zorko v 63. letu starosti. Imenovani je bil ustanovitelj društva sv. Barbare ter večletni vestni odbornik, zvest narodu, zvest katoliški veri ter ves čas

svojega bivanja v Nemčiji naročnik slovenskih katoliških časopisov. Bil je pri vseh zelo priljubljen, kar je pokazal tudi njegov pogreb. Pri odprtem grobu se je poslovil od njega predsednik društva sv. Barbare g. Ivan Lindič v zelo ginjenih besedah in ga priporočal v večni mir. Imenovani je bil doma iz Velenja pri Celju. — Naši izletniki v domovino so se srečno vrnili, v sled hude gospodarske krize in pomanjkanja denarnih sredstev se je udeležilo samo 29 oseb. Zastopal je naše izseljence za Nemčijo g. Franjo Vabič iz Homberg-Hochheide, ki je dobro izpeljal svojo nalogo. Vsem rojakom v domovini kakor tudi vsem bralcem katoliškega časopisa pošiljamo srčne bratske pozdrave in jim ključemo: vse za Boga, vero, dom in domovino!

Vprašanja in odgovori.

B. F. v št. J.: Pogorel mi je 12 let star hlev. Škoda znaša gotovo okoli 50.000 Din, kakor mi je privatno cenil cenilec. Zavarovano sem imel poslopje za 45.000 Din. Zavarovalnica (žalibog sem imel zavarovano pri neki tuji družbi) mi ponuja samo 22.000 Din. Podpisati nisem hotel nič in zahtevam novo cenitev in popolno izplačilo svote 45.000 Din. Kako naj postopam, da dosežem svojo pravico?

Odgovor: Ako je bilo poslopje res vredno ob času požara 50.000 Din, mora Vam zavarovalnica izplačati višjo odškodnino. Opozorjamo Vas pa, da ste s 45.000 Din bili podzavarovani in ne za celo vrednost. Radi tega nimate pravice do celotne zavarovalnine, ampak nekaj malega manj. Ker je stavba stara 12 let, ima zavarovalnica pravico odračunati vsako leto okoli pol odstotka vrednosti, to je skupno največ 6%. Če je stavba res vredna 50.000 Din, imate pravico, da dobite odračunavši 5000 Din podzavarovanja in 6% starostne obrače 3000 Din, še vendarle 37.000 Din, torej 15.000 Din več, kakor Vam je dotična zavarovalnica ponudila. Po zakonu imate tudi pravico, da imenujete za cenitev škode svojega cenilca-strokovnjaka v razsodišče. Javite zavarovalnici naslov, istega in zahtevajte razsodišče. Pri podpisu zapisnika pa strogo pazite, kaj podpisate. Ako želite natančnejše informacije glede postopanja pri zavarova-

sarno svojega velikega podjetja. Nočno srečanje ga je oropalo samozvesti in dozdevalo se mu je, kakor bi mu bil prerezal vlomilec življenski živec.

Ze opoldne je prejel pismo, katerega je odprl in čital:

»Spoštovani gospod!

Dober človek ste in vaše blagajne so uprav izborne — to vam naj bo v pomirjenje! Ako se mi je posrečilo, da sem vašo najnovejšo blagajno odprl z lahkoto, je temu kriv vaš blagajnik, ki je pozabil ključ v blagajni in povrh je še pustil na pisalni mizi za včerajšnji dan in noč določeno skrivno znamenje. To je bila velika neprevidnost vašega uradnika, katerega primite pošteno za ušesa! — Z odkritim spoštovanjem — kalilec nočnega miru.«

„Slov. Gospodar“ stane:

celoletno 32 Din,
polletno 16 Din,
četrtletno 9 Din.

Priporočam svoje lastne izdelke kakor kotlje za žganje in za vodo ter perilo, posodo za kuhanje, cevi vseh vrst za tovarne, različne aparate. Izvršujem tudi točno in solidno vsa v moje stroke spadajoča dela po brezkonkurenčnih cenah. — Vse vrste novjših sistemov »Alfa«.

plačati odmerjenega davka, so lahko sklenili s svojim kontrolorjem preprosto pogodbo. Obljubiti so mu morali v uradnih prostorih, da bodo ob določenih obrokih redno poravnali obroke. Malokdo je verjel, da bodo plačevalci zvesti dani besedi. Dnevnik so prerokovali, da bo imela davkarija samo veliko sitnosti. Zdaj je izšlo uradno obvestilo, da se je v celnem poslužilo plačevanja po častno besedo do 2000 davčnih obveznikov. Vsi razen enega samega zamudnika so stalno redno na prvo zahtevo plačali svoje obroke.

Širite „Slov. Gospodarja“!